

Lord Raffles

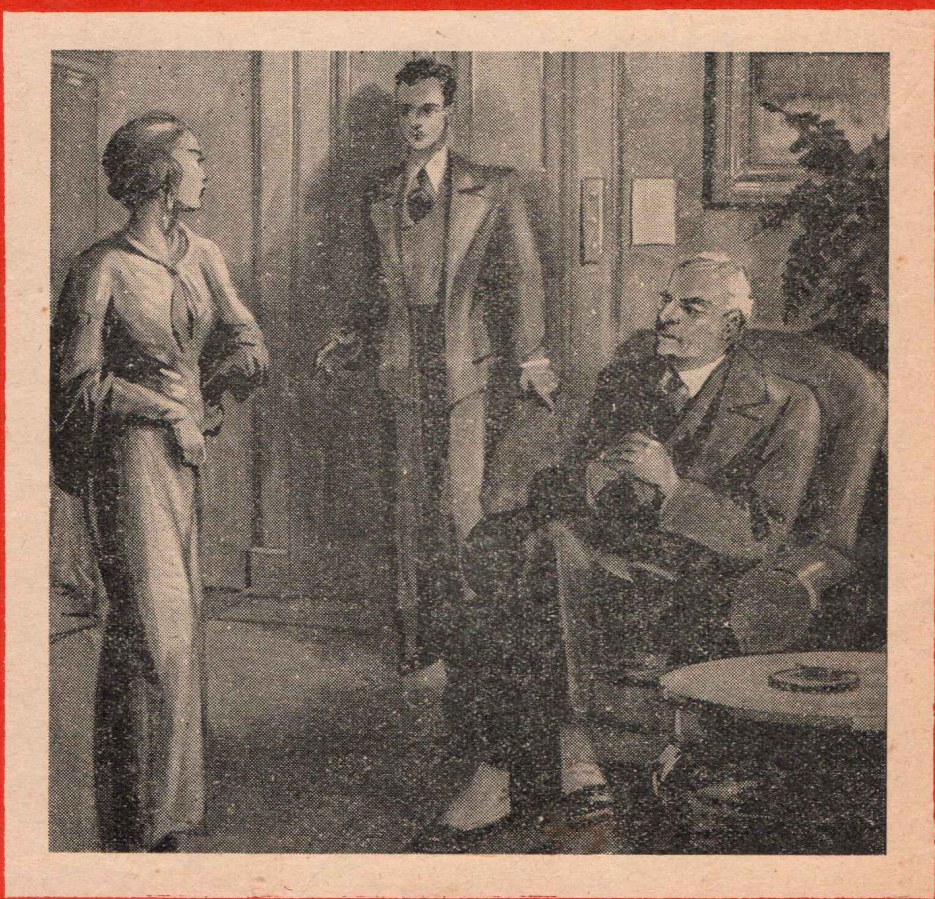
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

UIT DE DOOD HERREZEN

N° 2533

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

J.L.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Uit de dood herrezen

HOOFDSTUK I

EEN DROEVIG INCIDENT

De grote zaal van een pasgebouwd cabaret in de wijk van Soho was op zekere avond tot op de laatste plaats gevuld met een publiek, dat uitsluitend bestond uit leden van de hogere kringen of die zich verbeeldden daartoe te behoren.

De toegangsprijs was hoog en als men eenmaal binnen was, behoefde men er niet op te rekenen, dat men minder dan een paar pond sterling zou kwijt raken.

De ondernemers van de nieuwe zaak hadden goed geweten wat zij deden, toen zij een paar huizen in de Carlisle Street aankochten en deze in allerijl hadden laten slopen, om, inplaats van die twee huizen een gebouw te laten neerzetten, waarvan de inrichting voldeed aan de steeds hoger gestelde eisen van de Lon-

dense uitgaande wereld.

Reeds dadelijk na het binnenkomen werd men geïmponeerd door de aanschouwing van de prachtige marmeren trappen, de schoongewelfde zoldering, de wijze, waarop de elektrische verlichting was aangebracht en de plaatsing van de enkele schaarse meubelen; alle het werk van eerste kunstenaars in hun vak.

Links en rechts van de vestibule bevond zich een groot restaurant, waar men slechts schotels kon krijgen, die zelfs 't meest verweerde gehemelte konden strelen.

Er was geen sprake van, dat men daar ook maar het geringste hapje onder het halve pond sterling zou kunnen krijgen

en dan werd men nog door de obers behandeld als een mannetje, dat zorgvuldig de inhoud van zijn portemonnaie had nagekeken, voor hij binnentrad.

Ging men één van de monumentale trappen op, die naar een gaanderij voerden, op zichzelf bijna een zaal, dan bereikte men de eigenlijke cabaretzaal, die was ingericht volgens amerikaans model.

Er was een breed, diep toneel, waarop zelfs grote stukken zouden kunnen worden opgevoerd, die veel decor en ruimte eisten; de toeschouwers zaten niet op rijen, maar konden plaatsnemen aan kleine ronde tafeltjes, waarbij gemakkelijke stoelen stonden, zelfs divans, die langs de wanden waren gerangschikt.

Ongeveer anderhalve meter boven de zaalvloer bevonden zich de loges, zoals men die in sommige schouwburgen ook aantreft, allen voorzien van een afgescheiden kamertje, waarin een spiegel hing ten behoeve van de dames, die zich zouden willen overtuigen, dat hun toilet niets geleden had.

Een etage hoger was de ring van *chambres séparées*, die ook op luxueuze wijze waren ingericht.

Deze kamers lagen naast elkander in hoefijzervorm en men kon vandaar de loges bereiken, die door gordijnen geheel waren af te sluiten van de zaal, zowel als van de daarachter gelegen kamers, waar men kon souperen.

Ook hier trof de weelderige inrichting dadelijk het oog van de bezoeker.

De *chambres séparées*, die allen met een deur op de gemeenschappelijke, half cirkelvormige gang uitkwamen, waren tot op manshoogte beschoten met mahoniehout, met gemakkelijke stoelen rondom.

De kamers waren allen genummerd, te beginnen bij de linkerkant van het toneel, van de toeschouwers af gerekend.

Aan de tegenovergestelde kant van de gang bevonden zich nog enige kleinere salons, een biljartkamer, een restaurant en een champagnebar.

Natuurlijk was er in dit gebouw ook een dansvloer; er kwamen dan ook iedere avond honderden die niet naar de cabaretzaal gingen en zelfs nauwelijks

wisten, hoe de *chambres séparées* er uitzagen, doch dadelijk naar de danszaal togen.

Het was niet nodig, dat men daar paarsgewijze kwam, want de directie had iets oorspronkelijks bedacht; men kon daar ter plaatse een danseres of zelfs een danseur huren, juist zoals men aan de stations een kruier in zijn dienst kon nemen.

In een apart zaaltje zaten, geduldig wachtend, tot men hun diensten nodig zou hebben, een aantal heren, allen jong en in avondcostuum gekleed en even zoveel jongedames, kenbaar aan hun zwartzijden, slechts weinig gedecolteerde jurken.

Men betaalde twee shilling en daarvoor had men het recht op een dans met de gehuurde danser of de danseres. Elke dans duurde niet langer dan een minuut of vijf, terwijl het ene strikje onmiddellijk het andere afloste, zodra de laatste noot van de dansmelodie was weerklonken.

Het behoeft dus geen betoog, dat er op deze wijze schatten verdiend werden in de nieuwe onderneming.

In de cabaretzaal hoorde men niets van de muziek, noch van het geschuiifel der honderden voeten, zodat men daar dus zijn volle aandacht kon wijden aan de verrichtingen van de optredende artiesten.

Het was een niet al te grote, intieme zaal, waar slechts drie muzikanten, een pianist, een violist en een cellist, die voor het lage toneeltje zaten, de verschillende artiesten accompaneerden.

Het was zoals gewoonlijk zeer vol op de avond, waarop deze vertelling een aanvang neemt, want er trad een bekende en gevierde zangeres op.

Direct na haar optreden was de zaal donker gemaakt, terwijl een zoeklicht het toneel en een gedeelte van de kleine orkestbak met een schel licht overstroemde, zodat de briljante sieraden van de zangeres, die een hoge waarde vertegenwoordigden, op het voordeligst schitterden.

De zangeres had juist een aria beëindigd en wilde een nieuwe beginnen, toen zij eensklaps zweeg, daar een schrill

accord op de vleugelpiano had weerklonken.

De zangeres wierp de pianist een verwonderde blik toe, hier en daar werd in de zaal gegiecheld en de violist, die naast de pianist zat, keek deze verbaasd en onderzoekend aan.

Eensklaps stond hij op, wenkte naar de zangeres, legde zijn viool op het blad van de piano en bukte zich over de pianist, die met de armen over de toetsen uitgestrekt, voorover tegen de vleugel lag geleund, het hoofd tegen de muziekbladen op de lessenaar.

De violist richtte zijn collega op, hief zijn hoofd achterover en wenkte met een driftig gebaar naar de zangeres.

Het werd doodstil in de zaal.

Men kon tot op de achterste rijen de zangeres angstig en ongeduldig horen vragen, terwijl zij zich voorover boog:

— Wat is er toch met Palmer? Is hij flauw gevallen of zo iets?

En even duidelijk klonk het antwoord uit de mond van de violist:

— Hij is niet in zwijm gevallen, Miss Harwood, ik geloof dat hij dood is.

Met een kreet van schrik snelde de zangeres weg, de cellist zette dadelijk zijn instrument in een hoek om zich eveneens met het geval te bemoeien en direct baanden zich twee heren een weg door de toeschouwers, om te zien wat er gebeurde was.

Zij bereikten tegelijkertijd het kleine groepje bij de piano en bogen zich over de pianist, die nu achterover in zijn stoel gezakt was, met gebroken ogen, die zonder licht of uitdrukking naar de zoldering staarden.

De twee heren uit het publiek, die geneesheren bleken te zijn, stelden zich op zachte toon aan elkander voor, terwijl een hunner zijn hand op de borst van Palmer legde, na zijn overhemd te hebben losgemaakt, terwijl de ander de oogleden geheel omhoog trok.

Het onderzoek duurde slechts kort, en toen keken de geneesheren elkaar veelbetekenend aan.

De pianist, een jongeman, zeker niet ouder dan een jaar of vijftienvintig, was dood; dat stond vast.

— Wat dankt gij ervan? vroeg de ene

arts de ander.

— Om u de waarheid te zeggen, ben ik nog in het onzekere; de jongeman is krachtig gebouwd, de spieren zijn stevig en hij heeft volstrekt niet het uiterlijk van iemand met een choleric temperament.

— Ik geloof ook niet aan een beroerte, collega, zei de andere geneesheer hoofdschuddend, maar wat het wél is, weet ik ook niet. In ieder geval kan het lichaam hier niet blijven, hij moet naar een ziekenhuis worden overgebracht, of naar zijn woning.

Op dat ogenblik maakte men ruimte voor een paar bezoekers, die zich naar de kleine groep begaven.

Zij schenen bij elkander te horen.

De één was een man van een jaar of veertig, lenig en blijkbaar zeer krachtig gespierd, iemand, die veel aan sport doet en veel in de open lucht vertoeft.

De gelaatstrekken waren scherp en krachtig, de ogen donkergrijs en indringend, de neus flauw gebogen, de mond energiek, met dunne lippen, de hoeken een weinig omlaag.

Die bezoeker was John Raffles, de Grote Onbekende, de lang gezochte gentleman-inbreker, door Scotland Yard vergeefs nagejaagd.

De gerant van de nieuwe inrichting, een man, die er zich op liet voorstaan, dat hij bijna alle Londenaars kende, die maar iets in de melk te brokkelen hadden, had zoëven fluisterend tot de oberkelner van de cabaretzaal gezegd:

— Dat is Lord William Aberdeen, de bekende filantroop, een man, die enige tientallen malen miljonair is.

Raffles bewoonde sedert tal van jaren de Britse hoofdstad onder die naam en nog nooit zou het ook zelfs de beste speurder van Scotland Yard in het hoofd zijn gekomen, te veronderstellen, dat Lord Aberdeen en John Raffles één en dezelfde persoon waren.

De jongeman met het blonde haar en de blauwe ogen, die hem op de voet volgde, was Charles Brand, de vriendsecretaris en de trouwe kameraad van John Raffles, steeds assistent bij al diens avonturen.

De twee vrienden hadden zich die avond naar het Olympia Theater begeven, en daar zij niet ver van het toneel hadden gezeten, was hen niets ontgaan van de tragedie, die in de orkestbak was voorgevallen.

Raffles die de laatste woorden van de ene geneesheer gehoord had, trad op hem toe en zei op zachte toon :

— Mijn naam is William Aberdeen, dokter. Mijn auto staat voor; die ongelukkige man heeft hoogstwaarschijnlijk familie, als men hem dood thuisbrengt, dan zou dat noodlottige gevolgen kunnen hebben. Ik ben bereid zijn familie voorzichtig voor te bereiden.

— Dat is zeer vriendelijk van u, mylord, luidde het antwoord, en niemand zal daar iets op tegen hebben.

— Dan zal ik u voorgaan, zei Raffles.

Hij wendde zich tot de violist, die met bleek gelaat terzijde was blijven stan en vroeg :

— Gij kent natuurlijk de naam van uw collega en zijn adres.

— Tot mijn spijt niet, mylord, antwoordde deze, want ik maakte vanavond voor het eerst kennis met hem: hij moest invallen voor Jack Perry, die plotseling ziek is geworden.

— Dan is het wel droevig, dat hem

dit juist nu moest treffen, zei Raffles op ernstige toon. Nu, mij dunkt, dat het lichaam het allereerst moet worden overgebracht naar het kantoor van de gerant en daar moet blijven, todat ik een auto zal hebben besteld, zodat men de overleden man naar zijn woning kan overbrengen. De gerant zal toch zeker het adres wel weten.

Deze kwam juist geheel overstuurd en zenuwachtig toelopen, gewaarschuwd door een van de obers en uit diens mond vernam Raffles, wat hij weten wilde, de pianist heette Bernard Palmer en woonde niet ver weg, in de Portland Street.

Het levenloze lichaam werd naar het kantoor van de gerant gedragen en daar op een rustbank neergelegd. Nog geen tien minuten later waren er andere muzikanten gehaald, uit de danszaal, daar de violist en de cellist zo onder de indruk waren van het drama, dat zich voor hun ogen had afgespeeld, dat zij niet verder konden spelen.

Het was ellendig voor de jonge pianist, maar het publiek, dat voor het merendeel onkundig was gebleven van de tragische afloop en niet eens goed wist wat er gebeurd was, mocht vooral niet te ongeduldig worden.

HOOFDSTUK II

DE DOODSOORZAAK

Eén der geneesheren had zich met Raffles en Charles Brand naar het kantoor van de gerant begeven en bekeek nogmaals aandachtig het gelaat van de dode.

— Wat denkt gij er van, dokter? vroeg Raffles.

— Ik weet waarlijk niet, wat ik er van zeggen moet, mylord, antwoordde de geneesheer hoofdschuddend. Mijn collega dacht even aan een hersenbloeding, maar ik kan mij niet voorstellen, dat deze jongeman daaraan kan zijn overleden. Misschien moeten wij aan een hartaderbreuk denken, maar dat kan niemand zeggen, voor er een onderzoek heeft plaats gehad. Natuurlijk wil ik dat gaarne verrichten, maar als de familie een eigen geneesheer heeft, dan mag ik er mij verder niet mede bemoeien en het aan hem overlaten.

Raffles wendde zich nu tot de gerant, die er zwijgend bijstond en vroeg:

— Kunt gij mij ook zeggen mijnheer, of Palmer een gezin had, of woonde hij bij zijn ouders.

De gerant haalde de schouders op en antwoordde:

— Om u de waarheid te zeggen, weet ik er niets van, mylord. Perry zond vanmorgen een boodschap, dat hij griep had en onmogelijk kon komen, daar zijn dokter hem verboden had het bed te verlaten en toen moesten wij natuurlijk naar een hulpkracht omzien. Wij weten

wel, waar wij die kunnen krijgen, maar gij zult wel begrijpen, dat hun familieomstandigheden ons minder belang inboezemen.

— Inderdaad zeer begrijpelijk, bevestigde Raffles kortaf.

— Wij vroegen Palmer alleen of hij vrij was om vanavond in te vallen en toen hij bevestigend antwoordde, verzochten wij hem vanmiddag te komen repeteren en dat heeft hij toen ook gedaan.

— Waart gij bij die repetitie tegenwoordig?

— Ik heb een half uurtje staan luisteren.

— Hebt gij toen misschien de indruk gekregen, dat Palmer ziek was.

— Hij was op het oog zo gezond als een vis, vrolijk en opgewekt.

Raffles schudde nadenkend het hoofd en zei toen zuchtend:

— Arme jongen. Zo jong, en dan zo plotseling uit het leven te worden weggerukt. Maar kom, ik zal nu aanstonds die droeve plicht gaan vervullen, om zijn bloedverwanten in te lichten. Blijf gij hier, mijnheer Brand, dan kunt gij dadelijk na ontvangst van mijn telefonische boodschap, het stoffelijk overschot mede overbrengen. Bel dan dadelijk de gemeentelijke gezondheidsdienst op, opdat men daar voor een auto zorgt.

Brand knikte zwijgend; Raffles verliet het vertrek en liet zich in de vesti-

aire jas en hoed geven en ging het gebouw uit.

De straat was helder verlicht en spoedig had hij in de file zijn wagen gevonden, achter het stuurwiel waarvan Henderson, zijn trouwe chauffeur, was gezeten.

Hij liep op de wagen toe en zei op zachte toon tot de reus achter het stuur:

— Naar de Portland Street, 23, James.

Nu had de reus hoogstwaarschijnlijk gedacht, dat hij zijn meester dadelijk naar diens huis in de Cromwell Street moest brengen, dus waarom hij naar de Portland Street moest gaan, daar be-greep hij niets van.

Hij was er echter de man niet naar, om zich ergens over te verbazen en er bewoog dan ook geen spier op zijn breed, open gelaat, toen hij de motor op gang bracht.

Raffles stapte in, de auto zette zich in beweging en tien minuten later stopte Henderson voor een eenvoudig, smal huis in de Portland Street.

Raffles keek naar de naambordjes en zag de naam Palmer naast de schel voor de derde verdieping.

Hij belde aan en een ogenblik later werd de deur opengetrokken. Een oude stem riep uit de duisternis:

— Wie is daar?

— Mijn naam is Aberdeen; spreek ik met Mevrouw Palmer? vroeg Raffles op goed geluk.

— Ja, die ben ik. Wat wenst gij mijnheer? klonk de stem weer.

— Ik moet u ogenblikkelijk spreken over een ernstige zaak, mevrouw, het betreft Bernard Palmer.

— Mijn zoon, klonk het weer, nu op ongeruste toon. Kom boven mijnheer, ik zal licht maken.

Raffles ging de steile trap op en was nog niet halverwege of hij zag een lichtschijnsel, dat sterker werd, naarmate hij hoger kwam.

Aldus bereikte hij het portaal van de derde verdieping, dat door een elektrische lamp verlicht werd en stond nu tegenover een kleine, oude dame van een jaar of zestig, met grijs haar, die hem met vragende ogen aankeek.

Raffles had reeds veel beleefd en vele ervaringen opgedaan, en hij meende, dat zijn gemoed reeds lang gehard was tegen tedere aandoeningen. Toch voelde hij zijn hart een klopp overslaan, toen hij dat oude vrouwtje zag met haar smal, teer gezicht, dat zo ongerust naar hem opkeek.

Het zou een zware taak worden, die hem te wachten stond.

— Hier kunnen wij niet spreken, mevrouw, begon hij en had moeite zijn stem de nodige vastheid te geven.

— Kom dan binnen, mijnheer. Ik hoop toch; gij ziet er zo ernstig uit, ik hoop toch niet, dat er iets met Bernard gebeurd is?

— Ik mag het u niet verzwijgen, mevrouw, er is integendeel wel iets met hem gebeurd, iets zeer ernstigs.

Als beschermend legde Raffles zijn arm om de schouders van het tengere oude dametje en leidde haar naar de deur, welke zij hem met bevende hand had aangewezen.

Hij trad een vertrek binnen, waar hij bij het licht van de lamp een mooi, jong meisje aan tafel zag zitten schrijven.

— Dat is mijn dochter Grace, mijnheer, zei de oude dame, en zeg mij nu alstublieft wat er met mijn jongen gebeurd is? Zijt gij een vriend van hem?

— Neen mevrouw, ik had uw zoon nooit gezien voor hedenavond.

— Dan zijt gij zeker in het Olympia Theater geweest, ging de oude dame voort.

— Ja mevrouw, ik was daar en uw zoon speelde daar piano. Kunt gij mij ook zeggen of uw zoon zich in de laatste tijd niet goed gevoelde?

— Ziek? vroeg de oude vrouw met een vage onrust in haar stem en terwijl zij Raffles met een onwillekeurig gebaar bij de arm greep. Maar laat mij alstublieft toch niet langer in onzekerheid. Is hij daarginds ongesteld geworden?

— Ja, mevrouw, antwoordde Raffles, en scheen te zoeken naar de beste wijze, het haar zo voorzichtig mogelijk mede te delen.

Zijn zwijgen, zijn gelaatsuitdrukking, echter schenen een duidelijke taal te

spreken, want de oude vrouw schudde hem plotseling heftig bij de arm, werd dodelijk bleek en vroeg op schorre toon:

— Ik zie aan uw gelaat, dat het heel erg moet zijn. Laat mij om 's hemels wil niet langer in het onzekere. Heeft mijn zoon een ongeluk gekregen? Zeg het mij dan. Zeg mij, waar hij nu is, opdat ik dadelijk naar hem toe kan gaan.

— Uw zoon zal hier worden gebracht, mevrouw, hernam Raffles. Gij moogt u niet overstuur maken. Het is erger dan gij u kunt voorstellen. Uw zoon...

De oude dame liet Raffles los, streek zich met een machinaal gebaar met beide handen het grijze haar uit de ogen, en uitte toen een kreet, die het meisje aan de tafel, dat angstig had zitten luisteren, met een uitroep van schrik over-eind deed springen.

— Dood, jammerde de arme moeder. Zeg het mij toch. Hij is dood. Gij zwijgt. O, mijn God, waaraan heb ik dat verdiend? Mijn enige jongen, mijn lieveling, mijn goede, lieve Bernard. Ik...

Met een plotselinge beweging bracht zij de hand aan de borst en zou gevallen zijn, als Raffles haar niet opgevangen had.

Dadelijk tilde Raffles haar in zijn sterke armen naar de divan.

— Breng mij direct water en azijn, miss, verzocht hij het jonge meisje, dat met doodsbлек gelaat naar haar moeder was toegesneld.

Terwijl het jonge meisje wegliep, opende Raffles vlug de japon van de oude vrouw om haar lucht te verschaffen en legde het oor op haar borst, om de hartklop te beluisteren.

Een ogenblik later kwam het meisje binnen met een kom water, een fles azijn en een handdoek.

Raffles bette de slapen van de oude vrouw, wreef haar polsen met azijn en zei toen:

— Ik heb ook wat vlugzout nodig, miss. Hebt gij dat in huis? Uw moeder is bewusteloos, en hoe eerder zij wordt bijgebracht, hoe beter het is.

Het jonge meisje ging snel de kamer uit en Raffles hield zich met de oude vrouw bezig.

Even later sloeg deze de ogen op, en een enkele blik was voor Raffles voldoende om hem te doen zien, dat het bericht haar ontzettend had aangegrepen.

Zij bleef echter volkomen rustig liggen en wendde zelfs het hoofd niet om naar Raffles of haar dochter, die binnen kwam.

Met zachte drang voerde Raffles het meisje naar de tafel terug, waar zij snikend op een stoel neerviel.

Raffles liet haar enige tijd uithuilen en zei toen met ware deelneming:

— Het ongeluk, dat u getroffen heeft, is ongetwijfeld zwaar, miss, en ik voel, dat mijn woorden van troost ontoereikend zijn. Zeg mij eens, vormdet gij, uw moeder en Bernard de gehele familie?

— Wij hadden niets dan elkander, mijnheer, antwoordde het meisje, even het hoofd opheffend, en nu dit. Ik heb het gevoel alsof er een loden gewicht op mijn hart ligt, ik kan het nog niet goed verwerken.

— Gij moet sterk trachten te zijn, miss, zei Raffles, al was het alleen ter wille van uw moeder. Zij heeft nu niemand anders dan u, en gij zijt de enige steun en troost.

Grace Palmer hief het natbetraneerde van smart vertrokken gezichtje naar Raffles op en droogde haar tranen.

— Uw arme moeder is door de onverwachte slag zwaar in haar denkvermogens getroffen, ging Raffles voort. Ik vrees, dat zij een langdurige en zorgvuldige verpleging zal behoeven, alvorens zij weer volkomen de beschikking over haar denkvermogen krijgt...

— Wat moet ik doen. Wat moet ik doen, klaagde Grace op doffe toon, terwijl zij beide handen om het hoofd klemde, als vreesde zij, dat haar verstand haar ook zou begeven.

— Hebt gij hier geen vrienden, of andere familie die zich uw lot tijdelijk kunnen aantrekken? vroeg Raffles.

— Niemand, niemand, antwoordde Grace toonloos.

— Verdiende uw broer het brood voor u allen?

— Ik ben copiïste, mijnheer. Ik ben niet erg sterk en mijn gezondheidstoe-

stand laat, helaas niet toe, dat ik het op een druk kantoor zou kunnen volhouden. Maar...

— Ja, ik begrijp het, viel Raffles haar haastig in de rede. Welnu, dan zullen wij er niet veel woorden aan verspillen; ik beloof u, dat ik voor alles zal zorg dragen. Beschouw mij als een goed vriend, die gij reeds jaren kent, en sta mij toe, voorlopig over u te waken, nu uw moeder daartoe voorlopig niet in staat zal zijn.

— Maar mijnheer, dat mag ik toch niet aannemen, zei het meisje, terwijl zij langzaam opstond en haar tranen droogde. Wie zijt gij, dat gij u zo edelmoedig het lot aantrekt van een arm meisje en haar moeder?

— Mijn naam is Lord Aberdeen, miss, antwoordde Raffles eenvoudig.

Hij begreep, dat hij in dit geval geen andere naam kon opgeven, daar men in het cabaret wist, dat hij zich hierheen had begeven, om de moeder op het ongeluk, dat haar getroffen had, voor te bereiden.

— Ik heb uw naam vaak gehoord, zei het meisje met een afwezige blik in de ogen. Gij moet een edel mens zijn, zo wordt algemeen gezegd.

— Dan overdrijft men zoals gewoonlijk, miss, zei Raffles. Ik hoop dat gij mij zult toestaan, alles voor u te regelen.

Eensklaps greep Grace de beide handen van Raffles en barstte opnieuw in tranen uit.

— Dank u. Dank u, mylord riep zij uit. Ik neem uw hulp aan, van ganser harte, want ik voel dat ik de hulp van een vriend nodig heb.

— Als gij mijn hulp aanvaardt, dan moet gij u ook naar mijn aanwijzingen gedragen, drong Raffles op overredende toon aan. Ga daar nu weer rustig zitten. Uw moeder is wel bij kennis, maar zij weet niet, wat er om haar heen gebeurt. Ik zal nu het Olympia Theater opbellen, zoals ik met de gerant heb afgesproken, en men zal het stoffelijk overschot van uw broer hierheen brengen. Gij hebt zeker geen telefoon?

— Jawel mylord, wij hebben er een. Die was nodig voor mijn broer, die vaak moest inspringen voor iemand die

ziek was. De directeuren wisten dat en belden hem soms een half uur voor het begin van een voorstelling op. Het toestel hangt in zijn kamer; ik zal het u even wijzen.

Het jonge meisje stond met een vermoeid gebaar op en ging Raffles voor naar een eenvoudig gemeubeld vertrek, vol foto's van beroemdheden uit de theaterwereld aan de wanden en gezellig ingericht.

Grace Palmer moest zich aan de deurpost vasthouden, zozeer overweldigde haar opnieuw de smart bij het zien van dit kamertje, waar de geest van haar broeder scheen rond te waren.

Raffles nam de hoorn van de haak en had even later verbinding met de gerant van het theater.

Hij deelde deze de uitslag van zijn gesprek mede, maar hij begreep, dat er wel enige tijd zou verlopen, liet Raffles het jonge meisje het een en ander uit haar leven en dat van haar broer vertellen.

Hij bemerkte aldaar, dat het lot hem had gevoerd te midden van één dier gezinnen, waarvan de leden door innige liefde aan elkander zijn verbonden.

De vader van het meisje was reeds lang dood en overleden, toen zij nauwelijks acht jaar was, waarna Bernard, die toen nog op het conservatorium was, dapper en vastberaden, de strijd om het bestaan had aangeboden.

Zijn studie was toen nog lang niet voltooid, maar hij had niet gearzeld en zich aangeboden als tweede violist in een derderangs-specialiteitentheater.

Hij had er later lessen bijgekregen en toen ging het hun betrekkelijk goed.

Gedurende al die tijd dat dit gesprek werd gevoerd, had de oude dame roerloos op de divan gelegen, de ogen geopend, maar blijkbaar zonder iets te zien.

Nu klonk buiten het geluid van een naderende auto en even later werd er aangebeld.

Raffles schoof een raam open en keek naar buiten.

Toen hief hij Grace van haar stoel en zei op vaste toon:

— Nu moest gij maar naar uw kamer gaan, en niet komen, voor ik u kom halen. Beloof mij dat.

Het meisje knikte stom en liet zich gewillig de kamer uitbrengen, nadat Raffles de voordeur had opengetrokken.

Langzame en zware stappen kwamen de trap op, gepaard gaande met geluiden van hout tegen hout; men droeg de baar naar boven, waarop het lichaam van de jongeman lag uitgestrekt.

Even later kwam Charles Brand binnen.

Hij ging de drie mannen vooraf, die niet zonder moeite de baar naar boven hadden gedragen.

Raffles kwam hem tegemoet en vroeg:

— Is er geen dokter meegekomen?

— Neen, zij hebben daarginds de doodsoorzaak al vastgesteld.

— Hoe luidt hun conclusie?

— Hartverlamming.

— Nu, zij zullen wel gelijk hebben, maar het klinkt vreemd, nu het een zo jongeman betreft.

Hij gaf de dragers fluisterend een paar aanwijzingen en het lichaam werd op de divan nedergelegd, nadat Raffles de nog altijd onbeweeglijk neerliggende vrouw had opgetild en naar een gemakkelijke stoel had overgedragen.

Onmiddellijk hierna, zond Raffles nadat de formulieren waren ingevuld, de dragers weg.

Toen begaven Raffles en Brand zich naar de divan en wierpen een blik op het wasbleke gelaat van de jonge kunstenaar die zo plotseling uit het leven was gerukt.

Toen zei Raffles op fluisterende toon:

— Ik zal nu het meisje gaan halen, zij is er door mij op voorbereid.

— En de moeder?

— Je ziet, dat zij daar in de stoel ligt; hoewel ik al mijn best heb gedaan haar het treurige nieuws zo voorzichtigt mogelijk mede te delen, heeft de slag haar zwaar getroffen, zodat zij haar verstand kwijt is.

— Misschien zal een doeltreffende verpleging haar weer het verstand kunnen teruggeven, maar dan zal zij in ieder geval niet hier kunnen blijven. Ik heb mijn hulp reeds aangeboden aan het ar-

me kind, dat nu geheel alleen en onverzorgd achterblijft.

Hij had zich onder het spreken reeds naar de deur begeven en verliet nu het vertrek, om een ogenblik later terug te keren met het meisje.

Zij bleef een ogenblik op de drempel staan en snelde toen naar de divan, om zich snikkend over het lichaam van haar broeder te buigen.

Raffles was dadelijk bij haar en zei op overredende toon:

— Gij moogt niet aan uw verdriet toegeven, denk aan uw moeder.

Het jonge meisje stond op en zei, met een poging om vastheid aan haar stem te geven:

— Gij hebt gelijk, mylord. Mama heeft nu niemand anders dan mij, ik moet sterk zijn. Zoudt u mij niet willen vertellen, wat er precies gebeurd is.

Allen namen plaats en nu deelde Raffles in korte woorden mede, wat er in de cabaretzaal geschied was, en hoe haar broeder midden in de begeleiding van een zangeres plotseling voorover op de piano was gevallen.

— Maar hoe is dat mogelijk, riep het meisje uit. Hij was zo sterk en zo gezond. Hij mankeerde nooit wat. Hoe kan hij dan aan een hartverlamming gestorven zijn, zoals de dokter zegt.

— Rookte hij veel, vroeg Brand vol belangstelling.

— Hij rookte heel matig, mijnheer, antwoordde het jonge meisje.

Een ogenblik heerste er zwijgen in het vertrek en toen hernam Raffles, zich tot het jonge meisje wendend:

— Twee geneesheren hebben hartverlamming geconstateerd, maar iedereen kan zich vergissen; ik weet dat maar al te goed, want ik zelf ben geneesheer. Wilt gij mij toestaan uw broeder nog eens grondig te onderzoeken en u daarna nog enige vragen te stellen.

— Natuurlijk, mylord. Het is mij nog altijd een raadsel; ik kan niet begrijpen, dat hij daar nu dood op de divan ligt. Hij, zo sterk en zo gezond.

— Goed, ga dan weer naar uw eigen kamer, miss Grace. Dit is niets voor u om er bij aanwezig te zijn.

Met zachte dwang geleidde Raffles het meisje naar haar kamer.

Onderworpen en als verpletterd door de slag liet het meisje hem begaan, en zette zich op de stoel, welke Raffles voor haar bij de tafel had geschoven.

Hij vond Brand voor de divan staan, de dode met een blik vol medelijden beschouwend.

— Men kan wel zien, dat de dood hem plotseling overvallen heeft, zei Brand. Kijk eens hoe vredig en kalm de uitdrukking van zijn gezicht is.

— Ja, hij is als het ware door de dood besprongen, zei Raffles zacht.

Op zijn beurt keek hij in het marmerbleke gelaat met de gesloten ogen, en de kalme trekken als van een slapende. Men had hem de handen over de borst gevouwen en even nam Raffles er een in zijn eigen warme handen.

En zo bleef hij staan, met een trek van verbazing en ongeloof op zijn gelaat, hetgeen dadelijk de aandacht trok van Charles Brand.

— Wat is er? vroeg de jonge man. Waarom blijf je daar zo staan met zijn hand in de jouwe?

— Het is vreemd, antwoordde Raffles langzaam, maar de hand is lang niet zo koud als dit met doden gewoonlijk het geval is. Het is biezonder vreemd.

Hij legde de hand zacht neer en knoopte voorzichtig het vest en het overhemd van de dode los.

Hij ontblootte de borst van de jongeman en legde de hand op diens schouder.

Enige minuten bleef hij zo staan, en zei toen hoofdschuddend:

— Het hart klopt niet meer, ik kan tenminste niets horen of voelen, maar wat is dat, zo viel hij zichzelf plotseling in de rede.

Hij wees op de losse boord, die Palmer gedragen had, en die even tevoren door Brand was losgemaakt.

De jongeman richtte nu ook zijn ogen op de boord en uitte een lichte kreet van verbazing, want achteraan, juist boven het knoopsgat, was een donkerrood plekje zichtbaar. Het was uiterst klein, maar zij konden zich niet vergissen, het was bloed.

Stom verbaasd keken zij elkander aan, onbeweeglijk, als trachtten zij elkanders gedachten te lezen.

Toen klonk de zachte stem van Raffles:

— Help mij eens hem omkeren.

Brand en Raffles schoven hun armen onder het lichaam en zo voorzichtig mogelijk wentelden de twee mannen het lijk om. Terstond begon Raffles zorgvuldig de nek en het onderste gedeelte van het achterhoofd van de dode te onderzoeken.

Met zijn bekwame, lenige vingers betastte hij geduldig het zijdeachtige zwarte haar, dat in dikke lokken in de hals neerviel, tot hij op een gegeven ogenblik een gesmoorde kreet uitte. Zijn wijsvinger had een plekje aangeraakt, dat een weinig vochtig was.

— Kijk eens of je een schaar kunt vinden, zei hij tot Brand.

Deze begon het vertrek te doorzoeken en had aldaar in een naaidoos een kleine, schaar gevonden, welke hij Raffles aanreikte.

Zonder zich te bedenken, zette deze de schaar in het krullende haar en begon het zo dicht mogelijk boven de huid af te knippen.

Brand keek met belangstelling toe en vroeg zich af waarop dit alles moest uitlopen.

Na enkele minuten had Raffles een plek kaal geknipt, zo groot als de bodem van een theekopje.

Hij nam zijn vinger weg en wees Brand met ernstige blik een kleine stip aan in het achterhoofd, vlak boven de nek, ongeveer ter hoogte van de bovenste halswervel.

— Wat is dat? vroeg Brand, terwijl hij Raffles verbluft aankeek. Wat is die zwarte kleine stip?

— Een kogelgat, Charles, antwoordde Raffles kortaf.

Met moeite weerhield Brand een kreet van verbazing.

— Wat zeg je daar? Weet je dat zeker?

— Er valt niet aan te twijfelen, het is een kogelgat, maar van een uiterst klein projectiel, nauwelijks enige millimeters dik.

— Maar dan zou er dus een moord gepleegd zijn, riep Brand uit, die zijn verbazing en ontroering niet langer meester was.

— Ja. Daaraan valt geen moment te twifelen. Help eens mee de divan onder het licht van de lamp te dragen.

Met z'n tweeën droegen zij de dode tot dicht onder het licht, waar Raffles zich over hem heenboog en zorgvuldig begon de kleine wonde te onderzoeken.

Toen Raffles zich weer oprichtte lag er een vreemde uitdrukking op zijn gelaat, waarin een lichte blos was opgeste-

gen, iets, dat hem niet vaak overkwam.

— Stap in de auto en rijd zo vlug als je kunt naar huis en haal mijn instrumententas. Breng verbandmiddelen en watten, jodeformgaas en de rest mede.

— Dadelijk Edward, maar zeg mij eerst even wat je daarmee wil doen.

— Hem verbinden.

— Wat? Een dode verbinden, riep Brand ten uiterste verbaasd.

— Neen, Charles, zei Raffles met een eigenaardige glimlach, deze man is niet dood... hij leeft.

HOOFDSTUK III

DE SCHIJNDODE

Raffles moest Brand letterlijk het vertrek uitduwen, want deze mededeling had de jongeman zozeer verrast, dat hij als een zoutpilaar bleef staan.

Op het portaal gekomen fluisterde Raffles hem toe:

— Maan de chauffeur tot de grootste spoed aan, het lot van deze man hangt er van af.

— Binnen twintig minuten ben ik terug, antwoordde Brand.

Hij snelde de trap af, terwijl Raffles het vertrek weer binnenging en naast het roerloze lichaam plaats nam.

— Er is op hem geschoten, en hoogstwaarschijnlijk met een windbuks of een windpistool, geladen met een zeer klein projectiel, een van die pluimpjes met stalen punten, dat vergiftigd zal zijn geweest. De moordenaar heeft echter geen rekening gehouden met het dikke haar, waar doorheen de kogel zich een weg moest banen en daardoor heeft het projectiel niet alleen veel van zijn kracht verloren, maar is ook het vergif voor een groot deel aan de haren blijven hangen.

Terwijl hij dit alles overdacht, beschouwde hij het lichaam enige tijd zwijgend en vervolgde zijn gedachtengang aldus:

— Ik denk dat de punt van de kogel is ingedrongen tussen de bovenste halswervel en de schedel en even het ruggemerg heeft geraakt, waardoor een plotselinge verlamming is ingetreden, gepaard gaande met een gedeeltelijke vergiftiging.

Het zonderlinge uitblijven van de lijkverstijving en de karakteristieke koude der lichaamsdelen, moet daarvoor reeds voldoende aanwijzing zijn. Maar ik voel hier in de nek duidelijk het leven kloppen, al is het dan maar zeer flauw en nauwelijks merkbaar.

Hij keek enige ogenblikken in gedachten voor zich uit en overdacht:

— Als ik maar de aard van het vergif kende, zou ik hem nu reeds een tegengif kunnen toedienen. Maar daar schiet mij iets te binnen. Brand moet nu in de Cromwell Street zijn aangekomen, ik zal hem opbellen en zeggen, dat

hij ook mijn kistje met tegengiften moet medebrengen en een reageerbuisje.

Hij was inmiddels reeds opgestaan, ging de kamer van Palmer binnen en had het volgend ogenblik verbinding met de Cromwell Street, waar Brand juist was aangekomen.

Gerustgesteld nam Raffles zijn plaats bij de divan weer in.

Ongeveer tien minuten later werd er gebeld en Raffles haastte zich de deur open te trekken.

Brand kwam binnen, beladen met een paar geel lederen tassen, welke hij zwiingend op de tafel zette.

Raffles opende een van deze tassen, trok een paar rubber handschoenen aan, koos toen uit de verzameling instrumenten een fijn pincet en begon met zorg de wond te souderen, zorgdragende, dat hij het projectiel niet verder duwde.

Na enkele ogenblikken zag Brand, die vol belangstelling toekeek en reeds de nodige desinfectiemiddelen had gereed gezet, hoe Raffles voorzichtig het pincet naar zich toetrok, en een klein, met geronnen bloed omgeven voorwerpje in de hand hield, aan het uiteinde voorzien van een pluimpje van rood gekleurde haar.

Het was een van die projectielen, zoals er veel in kamerbussen worden gebruikt en die met een goed luchtgeweer of pistool tot op tamelijk grote afstand in een plan kunnen worden geschoten.

Met het projectiel kwam enig bloed mee, hetgeen Raffles een gunstig teken achtte en een doorslaand bewijs was, dat Bernard Palmer niet dood kon zijn.

Waar bloed stroomt, daar is leven.

Brand stond aanstonds gereed met zijn verbandmiddelen en bloedstelpende watten en op Raffles' aanwijzingen legde hij het eerste verband.

Intussen had Raffles het projectiel onderzocht en legde het in een ledig doosje, dat hij in zijn zak liet glijden.

— Dat is hier niet te onderzoeken, zei hij. Er is gelukkig nogal wat bloed uit de wonde gevloeid, en als het gif zijn uitwerking had gehad, dan zou Palmer reeds lang dood moeten zijn.

— Zou hij er van bovenop komen.

— Ik hoop dat zijn jeugd en zijn sterk gestel hem zullen redden, maar in ieder geval zal de totale genezing nog wel enige tijd op zich laten wachten.

— Moeten wij nu niet eerst zijn zuster inlichten?

— Natuurlijk, maar wij mogen haar niets verzwijgen, want als wij haar hoop opwekten en die zou naderhand toch ijdel blijken te zijn, dan zou dat heel erg zijn. Ik zal naar haar toegaan en haar voorzichtig voorbereiden.

— En haar moeder?

— Op haar zal het jammer genoeg, waarschijnlijk geen uitwerking hebben, als wij haar zeggen, dat haar zoon niet dood is, antwoordde Raffles op spijtige toon. Zij zou het toch niet begrijpen. Help mij eerst even de divan op de oude plaats zetten, dan zal ik Grace Palmer op de hoogte brengen.

Nadat de twee vrienden het meubel weer op zijn oude plaats hadden gebracht, verliet Raffles het vertrek en klopte op de deur van de kamer, waar Grace Palmer zich ophield.

Raffles opende de deur en zag het meisje nog altijd op dezelfde plek zitten, waar hij haar verlaten had, roerloos voor zich uitstarend.

Hij ging tegenover haar zitten en zei:

— Luister eens, miss Grace, gelooft gij, dat gij sterk genoeg zijt om een zeer belangrijke mededeling in ontvangst te kunnen nemen?

— Ik geloof dat ik nu alles dragen kan, antwoordde zij met een droevige glimlach.

— Goed, maar voor ik u daarvan in kennis stel, moet ik u een vraag stellen: Had uw broer vijanden, voor zover gij weet?

— Vijanden, mylord? Neen, ik geloof dat ik dat vol overtuiging kan zeggen. Iedereen die hem kende, mocht hem graag, riep het jonge meisje uit. Bernard had voor mij geen geheimen; ik wist alles van hem. Maar waarom vraagt gij mij dit eigenlijk?

— Dat zal ik u zeggen, als gij mij belooft, dat gij kalm zult blijven.

— Ik ben kalm, mylord, maar ge maakt mij aan het schrikken. Zeg het spoedig.

— Uw broer is niet het slachtoffer geworden van een hartverlamming, miss Grace. Er is..... men heeft een moord-aanslag op hem gepleegd.

Het meisje stond halverwege van haar stoel op en keek Raffles met grote, angstige ogen aan.

— Een moorddaanslag, mylord? Op mijn broeder. Wie kan dat gedaan hebben?... Een krankzinnige misschien? Kunt gij u niet vergissen?

— Ik vergis mij niet, miss Grace, men heeft getracht uw broer van het leven te beroven door hem met een kleine vergiftigde soort pijl in de nek te schieten.

Van dat laatste had het meisje niets gehoord; de man die tegenover haar zat, had zoëven een woord laten vallen, dat al haar aandacht in beslag nam.

— Getracht, herhaalde zij, de handen langzaam naar Raffles uitstrekkend. Getracht? Het is hem toch gelukt?

— Ik zal u zeggen miss Grace, wat ik zoëven heb ervaren, zei Raffles, zonder rechtstreeks op de vraag te antwoorden.

Het is reeds twee en een half uur geleden sedert het ogenblik, dat uw broer zijn laatste accoord op de piano aansloeg en bewusteloos voorover viel. In normale gevallen is na zulk een tijdsverloop reeds een begin van lijkverstijving merkbaar, en de warmte is dan reeds uit de uiterste lichaamsdelen geweken. Welnu, hoe vreemd het u ook moge toeschijnen, dat is met uw broer niet het geval.

Grace Palmer begon over haar gehele lichaam te beven, richtte zich op, viel weer op haar stoel neer en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Wat? Wat heeft dat alles te beteken, mylord? Om Godswil, zeg mij toch wat er dan gebeurd is...

— Ik vermoed, miss Grace,... neen, ik weet bijna zeker, dat de geneesheren, die hem het eerst onderzocht hebben, zich vergist hebben. Zij hebben hem natuurlijk slechts vluchtig onderzocht, en niet gezien, wat ik gezien heb, kortom, ik weet zeker, dat zij gefaald hebben in hun oordeel.

— Maar, gij hebt nog iets gezegd, mylord, hernam Grace met sidderende

lippen. Ik geef u de verzekering, ik ben kalm, ik heb het grootste ongeluk weerstaan, ik zou het grootste geluk kunnen dragen.

— Gij spreekt van geluk, maar zoudt gij ook een mogelijke teleurstelling weten te dragen?

— Ja, mylord, riep Grace uit, terwijl zij met bevende vingers de handen van Raffles greep. Gij hebt mij er op willen voorbereiden, dat Bernard niet dood, maar bewusteloos is.

— Zo is het, maar het is een bewusteloosheid, die in medische termen schijn-dood wordt genoemd.

Het meisje scheen haar krachten toch overschat te hebben, want deze mededeling trof haar zodanig, dat zij, als Raffles haar niet snel gegrepen en overeind gehouden had, gevallen zou zijn.

Hij zette haar weer op haar stoel, gaf haar wat te drinken en zag tot zijn voldoening, dat zij zich snel herstelde en hem met een zalig lachje door haar tranen heen aankeek.

— O... zeg het mij, mylord, ik voel het, hij zal genezen. Wij zullen hem behouden. Het zou zo vreselijk geweest zijn, als wij hem hadden moeten verliezen.

— Kalm aan, miss Grace, geef u niet al te snel over aan uw blijdschap, waarschuwde Raffles haar op ernstige toon. Gij hebt het mij beloofd, en ik zeg u nu reeds, dat het geruime tijd kan duren, eer uw broer geheel hersteld is, en de verwonding hem geen gedeeltelijke verlamming doet over houden. Ga nu mede, als gij mij kunt beloven, dat gij uzelf volkomen in bedwang zult houden.

Grace Palmer droogde snel haar tranen en antwoordde:

— Ik zal niets doen, dan wat gij mij voorschrijft. Ik zal gedwee en gehoorzaam zijn.

— Goed, kom dan mee.

Beiden verlieten het vertrek en gingen de voorkamer weer binnen, waar Brand zich steeds bezig hield met de schijndode.

— Hoe is het er mee? vroeg Raffles.

— Ik zou zeggen, dat de hartklop sedert een paar minuten voelbaar is geworden, antwoordde Brand. Zeer zwak

weliswaar en intermitterend, maar toch nu en dan merkbaar.

Het meisje was op enige afstand blijven staan met de handen op het wildkloppende hart gedrukt, maar zichzelf nu volkomen meester.

— Heb je hem het middel ingegeven, dat in dergelijke gevallen reeds zulke grote diensten heeft bewezen? vroeg Raffles op zachte toon, zich opnieuw tot Brand wendend.

De jongeman knikte bevestigend.

Raffles onderzocht nu nogmaals de schijndode, en toen hij zich oprichtte, lag er een glans van voldoening op zijn gelaat.

Hij trad op Grace Palmer toe, vatte haar bij de hand en zei:

— Ik geloof het wel te mogen zeggen, dat uw broer in het leven zal blijven, maar nogmaals: de volkomen genezing zal lang op zich laten wachten, want het ruggemerg is aangetast en er zijn giftige bestanddelen in het bloed gekomen.

Het jonge meisje, haar aandoening nauwelijks meester, drukte Raffles de hand en zei:

— Dat alles hebben wij aan u te danken, mylord. Hoe kunnen wij u dat ooit vergelden?

— Dat kunt gij het best doen, door er nooit meer over te praten, antwoordde Raffles glimlachend. Het is immers louter toeval, dat wij hebben kunnen helpen, maar, wij zijn nog lang niet waar wij wezen moeten. In de eerste plaats kan uw broer niet hier blijven, want hij heeft een speciale verpleging nodig en die kunt gij hem hier niet geven, al

zoudt gij dat nog zo graag willen. Vertrouw hem aan mijn zorgen toe en ik verzeker u, dat hij u althans binnen enkele dagen zal herkennen. En dat is nog niet alles; er is een misdaad gepleegd, zo afschuwelijk, als ik er nog zelden een heb meegemaakt. De dader moet gevonden worden, opdat hij zijn straf niet zal ontgaan.

— Ik zeg u nogmaals, mylord, dat het mij een raadsel is, riep Grace uit. Ik weet zeker dat mijn broer geen vijanden had. Wij zijn arme, eenvoudige lieden en wij verdienden juist genoeg om te leven. Wie zou ons hebben kunnen benijden? En dan nog iets, wat mij daar juist invalt: Hoe wist de moordenaar, dat hij Bernard juist vanavond in dat theater zou aantreffen? Hij was er immers louter bij toeval.

Raffles deed snel een stap achteruit en staarde het meisje verbluft aan.

— Ik laat mij er nog wel eens op voorstaan, zei hij tenslotte, dat men op Scotland Yard menigmaal gebruik van mij heeft gemaakt als speurder en nu moet gij mij aan dit voorname punt herinneren. Natuurlijk; gij hebt duizendmaal gelijk. De moordenaar moet zijn plan lang van tevoren hebben overwogen, om juist op die plek, zijn slachtoffer verraderlijk te doden. Hij verwachtte daar een ander, en uw broer Bernard is bijna het slachtoffer geworden van de meest afschuwelijke vergissing welke men zich denken kan. De moordenaar had het in het geheel niet op hem maar op een ander voorzien.

HOOFDSTUK IV

HET EERSTE ONDERZOEK

Er heerste enige tijd stilzwijgen in het vertrek na deze woorden van Raffles. In nadenken verzonken, liep Raffles heen en weer, bleef tenslotte voor Grace Palmer staan.

— Luister, miss, zei hij. Vergissingen of niet, ik wil deze zaak onderzoeken en daarbij kunt gij mij helpen. Wilt gij dat doen?

— Natuurlijk, kunt gij over mij beschikken, mylord. Al zou het mij nog zoveel moeite kosten, ik zou het heerlijk vinden, als ik u van dienst kan zijn.

— Begin dan met mij een paar vragen te beantwoorden. Als ik mij niet vergis, is de naam van de pianist, die vandaag plotseling ziek is geworden en wiens plaats door uw broer werd ingenomen, Jack Perry, nietwaar?

— Zo is het, mylord.

— Kent gij de man persoonlijk?

— Ja, mylord, hij kwam wel eens bij ons aan huis.

Het jonge meisje had bij deze woorden een kleur gekregen, hetgeen niet aan de aandacht van de twee vrienden was ontgaan.

Raffles deed echter of hij de verwarring van het meisje niet opmerkte en ging voort:

— Was hij een vriend van uw broer?

— Ja mylord, die twee konden goed met elkaar opschieten.

— Leek hij een weinig op uw broer?

— Helemaal niet. Bernard is kleiner en heeft grijze ogen, die van Jack, ik bedoel van Mr. Perry, zijn donker bruin.

— Hadden zij beiden dan misschien hetzelfde soort haar?

— Dat wel, mylord. Misschien was Perry een weinig donkerder, maar 's avonds zou men dat zeker niet gemerkt hebben, zeker niet in een donker gemaakte zaal.

— Het geringe verschil in grootte is ook niet zichtbaar bij zittende perso-

nen, merkte Brand op, die vol belangstelling had geluisterd.

— Hoe lang kent gij Perry zo ongeveer, miss Palmer? aldus zette Raffles zijn ondervraging voort.

— Ongeveer een jaar, mylord.

— Is hij een Engelsman?

— Ja, maar toen wij hem leerden kennen was hij juist uit Amerika teruggekeerd.

— Ik geloof, dat wij hieraan voorlopig genoeg hebben, miss Grace. Vindt gij goed dat wij Bernard nu met ons meenemen?

— Waar wilt gij hem heen brengen, mylord? vroeg het meisje met enige ongerustheid in haar stem.

— Naar mijn huis in de Cromwell Street, miss Grace. Ik heb daar alles wat nodig is om hem een goede behandeling te geven. Gij kunt hem zo vaak komen bezoeken als gij wilt.

— Dat vind ik heel lief, mylord, maar... onze moeder?

— Ik zou u de raad willen geven haar zo spoedig mogelijk naar een sanatorium te laten overbrengen, waarvan ik u het adres zal geven, antwoordde Raffles. In geen geval mag zij hier in huis blijven.

— Ik zal uw raad opvolgen, mylord, antwoordde het meisje zuchtend, Ik voel dat dat het beste zal zijn, maar ik zal het vreselijk eenzaam vinden hier in huis.

— Gij zult niet alleen blijven, miss, en ik zeg u nogmaals dat gij zo vaak uw broer kunt bezoeken als gij wilt. Maar op één ding moet ik nog nadrukkelijk bij u aandringen.

— En dat is, mylord?

— Gij moet het voorlopig streng geheim houden, wat is voorgevallen. Gij moet het doen voorkomen alsof uw broer dood is.

— Maar dat is onmogelijk verborgen te houden, mylord, riep Grace uit. Mijn broer zou dan toch begraven moeten worden.

— Maak u daaromtrent niet ongerust, daarvoor zal ik wel zorg dragen.

— Dan hebt gij mijn woord, dat ik niets zal loslaten over hetgeen hier geschied is.

— Dat blijft dan zo afgesproken, miss.

Vanavond laat zullen wij uw broer voorzichtig vervoeren. Ik zal mijn chauffeur hier laten komen, een man van grote lichaamskracht, die hem de trappen zal afdragen.

— En mijn moeder?

— Uw moeder zal morgen worden afgehaald.

Raffles drukte het meisje vriendelijk de hand, waarna hij zich tot Brand wendde met de woorden:

— Ik ga nu aanstonds de nodige maatregelen treffen, blijf gij hier tot Henderson komt. Met zijn hulp kunt gij Bernard Palmer naar de Cromwell Street overbrengen.

Tenslotte richtte hij zich opnieuw tot Grace en zei:

— Ik zou uw moeder maar direct haar nachtgewaad aantrekken en naar bed brengen. Zij zal heus geen weerstand bieden en u kalm laten begaan. De arme vrouw is geheel versuft en misschien zal zij u niet eens herkennen. Maar heb slechts geduld en verlies de moed niet; ik ben er van overtuigd dat haar herstel slechts een kwestie van tijd is.

Hij drukte het meisje nogmaals de hand, wisselde in het voorbijgaan een paar woorden met Brand en verliet daarop het vertrek.

Een half uur daarna hield er een grote auto stil voor het huis in de Portland Street, achter het stuurwiel waarvan een krachtig gebouwd man zat.

Het was James Henderson, de chauffeur van de Grote Onbekende, een man, wiens lichaamskracht werkelijk aan het wonderbaarlijke grensde.

Hij floot drie keer en dadelijk werd daarboven een raam opengeschoven en verscheen het gelaat van Brand, die de auto herkende en Henderson toeriep, dat hij boven moest komen.

Henderson liep vlug de trap op, maakte een goed bedoelde, maar misschien een weinig onhandige buiging voor het jonge meisje, waarna de twee mannen het nog altijd bewegingloze lichaam van Bernard Palmer de trap afdroegen.

Toen Charles Brand het portier van de auto opende, zag hij, dat de wagen letterlijk was volgestapeld met kussens, zodat de bewusteloze man gemakkelijk

zou kunnen liggen en niet door een mogelijke schok van de wagen zou gehinderd worden.

Brand had reeds afscheid van Grace genomen en men kon nu dadelijk ver trekken.

Bernard Palmer werd op de achterbank neergelegd en Brand ging naast hem zitten en rangschikte de kussens.

Een kwartier later stopte Henderson voor een der fraaiste huizen van de Cromwell Street. Bernard Palmer werd naar binnen gedragen en, nadat hij ontkleed was, neergelegd in een der bedden van een logeerkamer.

Raffles bleek in die tijd ook niet te hebben stilgezeten.

Hij had reeds alles in gereedheid gebracht om de wond volkomen te zuiveren en een licht verband aan te brengen en ook om het vergif te kunnen onderzoeken, waarin het kleine projectiel gedoopt was, dat Palmer in de hals had getroffen.

Hij nam Brand terzijde en zei:

— Ik ben reeds begonnen met het onderzoek van het vergif dat nog aan het kogeltje kleefde. Voor zover ik kan nagaan, is het een mengsel van plantaardig en dierlijk gif. Het wordt meestal gebruikt door sommige wilde stammen in Afrika om er hun pijlpunten mee te bestrijken.

Ook in het binnenland van Borneo wordt gebruik gemaakt van dit vergif door middel van doornen, welke de bewoners van die streken tot op verre afstand weten weg te blazen in meterlange blaaspijpen. Ik ga nu terug naar mijn laboratorium, dus als je me nodig hebt, weet je waar je me kunt vinden.

De twee vrienden togen ieder aan het werk en toen Raffles een half uur later weer binnenkwam, lag er een tevreden uitdrukking op zijn gelaat.

— Ik ken nu tenminste de aard van het vergif, zei hij. Het is een combinatie van slangengif en het afkooksel van een giftige plant, die alleen in Thailand voorkomt en dan gelukkig nog zeer zeldzaam.

Dat is misschien reeds een aanwijzing, die naderhand van nut kan blijken te zijn. Hoe staat het nu met onze patiënt.

— Ik heb hem wat van de drank inge-

geven en van dat ogenblik af is zijn ademhaling geregeld duidelijker merkbaar geworden. Ik zou ook zeggen, maar dat zie je zelf ook wel, dat er wat kleur op zijn wangen is teruggekomen, al is hij nog altijd zeer bleek.

Raffles stapte op het bed toe, bekeek de gewonde aandachtig, knikte tevreden met het hoofd en zei:

— Ook hier is het slechts een kwestie van tijd. Als er zich geen complicaties voordoen, wondkoorts of iets dergelijks, dan haalt hij het er bovenop, dank zij zijn krachtig gestel. Ik zal hem nu eerst wat van dit tegengif toedienen, dan zullen wij de wond nogmaals grondig zuiveren, en het overige moeten wij overlaten aan de natuur, die nog altijd de beste heelmeesteres is.

De drank werd tussen de opeengeklemd lippen gegoten, die zich reeds een weinig gemakkelijker lieten scheiden dan een paar uur geleden, het lichaam werd omgekeerd en Raffles begon de wond te desinfecteren alsof het zijn dagelijks werk was.

Nadat dit gebeurd was, wendde Raffles zich tot Brand met de woorden:

— Het is al erg laat en jij zult, net als ik, wel naar je bed verlangen, maar voor wij gaan slapen, zou ik wel eens je oordeel over deze zaak willen weten.

— Wel, deze is, dunkt mij, slechts voor één oplossing vatbaar, Edward, en die hebben wij in het huis in de Portland Street reeds besproken: Palmer is het slachtoffer geworden van een noodlottige vergissing, want niet hij, maar een ander had getroffen moeten worden.

— Ja, daarover zijn wij het eens, maar wie is de dader? Wat was de reden? Waarom wilde de moordenaar Jack Perry uit de weg ruimen?

— Op die vragen kan ik je natuurlijk geen antwoord geven, Edward, zei Brand glimlachend. Misschien kunnen wij dat doen, als wij iets anders omtrent die Jack Perry weten.

— Zo is het, Charles, de man, die eigenlijk het slachtoffer had moeten zijn, zal waarschijnlijk wel meer licht in deze zaak kunnen brengen. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat wij reeds morgen zo vroeg mogelijk met

het onderzoek beginnen. Wij moeten ook Perry inlichten, want het staat vast, dat hij nog lang niet buiten gevaar is.

— De moordenaar heeft natuurlijk, zo niet direct dan toch een paar uur later zijn vergissing bemerkt. Hij zal dus wel weer een nieuwe poging wagen, want een man, die aldus optreedt en zijn plan zo sluw overlegd heeft, die geeft het natuurlijk na de eerste mislukking niet op.

— Zeer juist geredeneerd, Charles. Wie de moordenaar ook moge zijn, hij is zeer slim en handig. Hij had tijd en plaats goed uitgekozen, en het is louter toeval, dat Palmer niet op slag gedood is.

Raffles dacht even na en ging toen voort:

— Je hebt toch ook gehoord, niet waar, dat zij daarginds in de Portland Street pas een paar jaar Jack Perry kenden nadat hij uit Amerika was teruggekeerd.

— Ja, dat herinner ik me. Vindt je dat punt van belang?

— Op zichzelf betekent het natuurlijk niets, maar wie weet van hoeveel belang het later blijkt te zijn. Wat de aanslag zelf betreft, wil het mij voorkomen, dat de moordenaar zich in één van de chambres séparées, moet hebben schuil gehouden. Dat zal ons onderzoek naar zijn identiteit vergemakkelijken,

want gemeenlijk zit men niet alleen in een chambre séparée. De moordenaar heeft, nadat het donker in de zaal was geworden, het gordijn, waarmee zo'n hokje van de zaal kan worden afgesloten, op een kier geopend, om daar doorheen te kunnen schieten. Het zwakke geluid van het windpistool werd door de muziek overstemd. Wij zullen morgen eens naar het Olympia Theater gaan, en zeker niet nalaten ook Jack Perry een bezoek te brengen.

Raffles moest een geuw onderdrukken, stond op, keek nog even naar de patiënt en scheen aanstalten te willen maken, om zich naar zijn slaapkamer te begeven.

Brand hield hem echter op de drempel van de deur nog even staande en vroeg:

— Hoe gaat het nu eigenlijk met Bernard Palmer? Moeten wij niet aanstonds aangeven dat hij niet overleden is?

— Daarmee kunnen wij in ieder geval wachten tot de dag, waarop de begrafenis zou moeten plaatsvinden, antwoordde Raffles. Voor die dag echter hoop ik de moordenaar gevonden te hebben en dan hebben we daar niets meer mee te maken.

Met deze woorden kwam er een einde aan het gesprek en begaven de twee vrienden zich naar hun respectieve slaapkamers.

HOOFDSTUK V

JACK PERRY

De volgende ochtend, Brand was in de kamer van de patiënt blijven slapen, stond Raffles reeds om acht uur in de logeerkamer, teneinde zich te vergewissen van de toestand van Palmer.

Tot zijn voldoening zag hij dat het leven langzamerhand terugkeerde en dat er reeds wat kleur lag op de wangen van de zieke.

— Is hij de gehele nacht rustig blijven liggen? vroeg hij aan Brand, die zich in bed oprichtte en zich de ogen uitwreef.

— Beste Edward, als de goede jongen in zijn bed zou zijn gaan dansen of met zijn kussens naar mij gegooid zou hebben, dan zou ik het niet hebben bemerkt, om je de waarheid te zeggen. Zodra jij je hielen gelicht had en ik tussen de dekens lag, ben ik in slaap gevallen en heb doorgeslapen tot nu toe. Je hadt mij trouwens zelf gezegd, dat er volstrekt geen aanleiding was om bij Palmer te waken.

— Die was er ook niet, Charles, zei Raffles glimlachend. Neem je bad, ga je scheren en kleed je spoedig aan, dan gaan wij er op uit. Ik zal intussen de wond nog eens onderzoeken en het verband vernieuwen.

Brand kwam uit zijn bed en terwijl hij in de badkamer was, onderzocht Raffles zijn patiënt en mompelde tevreden voor zich heen:

— Het zal verder wel goed gaan, dank zij zijn krachtig gestel. Misschien nog een paar dagen en dan zal hij weer bij kennis zijn en kunnen spreken, hoewel wij daaraan weinig zullen hebben, want wat zou hij ons kunnen mededelen. Hij heeft eigenlijk niet eens geweten wat er met hem gebeurd was.

Raffles maakte het verband los, onderzocht de wond, gaf de patiënt nog wat van zijn drank en dekte hem daarop weer toe.

Charles Brand kwam binnen, en vroeg:
— Hoe is het met hem?

— Langzaam, maar gestadig vooruitgaande. Over een week of drie, kan hij volkomen hersteld zijn.

— Hij ligt nog zo stil.

— Geen wonder, de verlamningsverschijnselen zullen nog wel een paar dagen aanhouden. Maar ik zal onze vriend straks een injectie geven met een serum, dat in zekere gevallen van verlamming een voortreffelijke uitwerking moet hebben. Wij zullen in het ziekenhuis in de Oxford Street, waar men mij kent, een weinig van dat spul gaan halen.

De twee vrienden begaven zich nu naar de kleine eetzaal, waar het ontbijt was klaar gezet door Gaston, de oude kamerbediende van Lord Aberdeen en ontbeten snel met brood en een paar eieren.

Henderson was reeds per huistelefoon opgebeld, en toen de twee vrienden het huis verlieten, stond de grote Bentley langs het trottoir geparkeerd.

— Naar het Olympia Theater, James, zei Raffles.

Het was nog geen tien uur toen zij daar aankwamen en het nieuwe gebouw lag daar koud en stil, als verlaten.

Een paar werksters waren druk bezig het terras voor de ingang aan te vegen; dat was het enige teken van leven.

Raffles en Brand stapten uit, liepen op de portier toe, die zich achter een glazen deur stond te vervelen.

— Luister eens, vriend, begon Raffles, na hem een geldstuk in de hand te hebben gedrukt. Ik heb uw hulp nodig en gij zult mij verplichten, door mij op een paar vragen te antwoorden.

Hebt gij hier 's avonds ook dienst, portier?

— Neen, mylord, van negen uur tot zes, dan komt mijn collega, die de dienst van mij overneemt tot vier uur 's nachts.

Dat was een teleurstelling, want nu zou de man hem wel weinig kunnen mededelen, wat van enig belang was, maar Raffles gaf de moed niet op en ging voort:

— De cabaretzaal is op dit ogenblik natuurlijk gesloten?

— Die wordt niet geopend voor 's avonds zeven uur, mylord.

— A propos, gij schijnt mij te kennen?

— Dat spreekt vanzelf mylord, ik heb uw auto dadelijk herkend.

— Nu, dan behoef ik ook niet te zeggen wie ik ben, zei Raffles. Zoudt gij niet een kans zien, mij de cabaretzaal even te tonen?

De portier keek heel even verwonderd, maar antwoordde niettemin:

— Als gij daar belang in stelt, mylord, zou ik niet weten, waarom gij de zaal niet eens zoudt kunnen zien.

— Het gaat in hoofdzaak om de chambres séparées. Daar is gisteravond iets voorgevallen, voor mij van belang, waaromtrent ik mij gaarne een gevestigd oordeel zou willen vormen.

— Goed, mylord, dan zal ik u voor gaan, zei de portier. Ik kan hier wel even gemist worden, want de gerant blijft altijd tot vier uur 's nachts en komt nooit voor één uur terug.

Hij ging zijn loge binnen, nam een grote sleutel van een sleutelbord, sloot de deur van de loge af en hernam:

— Ik ben tot uw dienst, mylord.

— Dan volg ik je, portier, maar ik zou gaarne eerst weten, wanneer de kelners terugkomen, die 's avonds en ook 's nachts in de chambres séparées bedienen.

— Niet voor zes uur in de namiddag, mylord.

— Zijn zij overdag niet hier in het gebouw?

— Sommigen hunner bedienen in het restaurant, te beginnen met één uur, wanneer het ogenblik van de lunch is aangebroken.

— Nu, dan kan ik beter om één uur terugkomen, want ik wil ook die kelner wel eens spreken. Laten wij nu maar eerst eens naar de cabaretzaal gaan.

Het drietal besteeg de monumentale trap en met zijn grote sleutel opende de portier een der toegangsdeuren van de cabaretzaal.

Het was er zo donker, dat de ogen van de drie mannen even aan het schemerachtige licht moesten wennen.

Er brandde in de buurt van het toneel slechts een enkel electrisch lampje, dat

een duister hol, een gapende afgrond schaars verlichtte.

In de orkestbak stond alleen de piano, want de violisten hadden hun instrumenten medegenomen.

Raffles volgde een van de gangpaden en ging, tot grote verwondering van de portier, voor de piano zitten.

Brand zag die verwonderde blik en zei fluisterend, met een glimlach op zijn gelaat:

— Ga nu eens naar boven en ga achtereenvolgens de drie eerste chambres séparées aan de linkerkant van de zaal binnen, om te kunnen zien, of je daar kans zoudt zien, mij zo te raken, dat een kogel mij rechtstandig in de nek zou kunnen treffen. Vraag dan meteen aan de portier of hij het elektrische licht wil opdraaien. Als hij aarzelt, beoef hem dan nog maar een goede fooi.

Brand zocht de portier op en deelde hem het verlangen van zijn vriend mede.

De portier verliet met hem de zaal en even later was deze helder verlicht.

De deuren van de afzonderlijke kamertjes waren niet gesloten en Brand kon er dus ongehinderd binnentreden.

Hij begon met het vertrekje, dat het dichtst bij het toneel was en ging daarna achtereenvolgens het tweede en derde binnen.

Tenslotte keerde hij weer naar het eerste terug, trok het gordijn dicht tot op een kier, terwijl Raffles zo voor de piano was gaan zitten als hij de avond tevoren Bernard Palmer had zien doen.

Even daarna stond Brand weer naast Raffles en fluisterde hem toe:

— Het eerste kamertje is het enige, dat voor het doel geschikt zou zijn. Ook het tweede zou desnoods nog bruikbaar zijn, maar in mindere mate. Iemand, die daar een kogel afschoot, zou de pianist waarschijnlijk van terzijde hebben getroffen, althans niet rechtstandig in de nek.

— Dank je, Charles. Je ziet nu, hoe ons onderzoek al dadelijk beperkt wordt.

Hij verhief zijn stem en vroeg aan de portier:

— Zeg eens vriend, wordt deze piano toch wel eens verplaatst.

— Nooit, mylord. Er is niet veel plaats, in de orkestbak zoals u ziet en de pianist moet altijd juist zo zitten, om tegelijkertijd het toneel en de twee violisten in het oog te kunnen houden.

— Dan heb ik hier niets meer te doen, zei Raffles en bedankte de portier voor zijn moeite.

De terugtocht werd aanvaard en voor het gebouw gekomen, wierp Raffles een blik op zijn polshorloge en zei tot Charles:

— Wij hebben nu juist nog de tijd om even naar Perry te gaan. Zijn adres zullen wij wel bij de portier kunnen vernemen.

Dat bleek inderdaad het geval te zijn en een paar minuten later was de auto onderweg naar Beak Street, op slechts tien minuten rijdens afstand van Soho Square gelegen.

Daar wachtte de twee vrienden een teleurstelling, want de hospita van Perry deelde hen mee, dat de jongeman even tevoren was uitgegaan.

Hij had zijn ontbijt zelfs voor de helft in de steek gelaten en was de deur uitgesneld, terwijl hij nog op de trap zijn overjas aantrok.

Dat was een voldoende aanwijzing voor Raffles. Hoogstwaarschijnlijk had Perry in het ochtendblad gelezen van het noodlottig overlijden van zijn vriend en was zeker dadelijk naar diens huis gesneld om daar het meisje te bezoeken, dat hij lief had en dat zo zwaar getroffen was.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar gaf Henderson opdracht naar de Portland Street te rijden, waar men na een korte rit arriveerde.

Toen de deur werd opengetrokken riep een mannenstem van boven:

— Wie is daar?

— Een goede vriend, riep Raffles terug en ging meteen met Brand de trap op.

Op het portaal stond een jongeman, tot wie Raffles zei:

— Ik heb zeker het genoegen met Mr. Perry te spreken, terwijl hij de jongeman de hand toestak. Mijn naam is Lord Aberdeen.

Met een kreet van blijde verrassing greep de jongeman de hem toegestoken hand en riep uit:

— Kom binnen, mylord. Gij zijt welkom; ik weet alles wat gij voor Grace, ik wil zeggen, voor miss Palmer gedaan hebt. En gij ook, mijnheer, zo vervolgde hij, zich tot Brand wendend, wees zo goed binnen te gaan.

Een ogenblik later stonden de twee vrienden tegenover Grace Palmer, die hen was tegemoetgetreden en met een blik van dankbaarheid in haar ogen hen de handen drukte.

Raffles keek glimlachend van de jongeman naar het meisje en zei:

— Ik meen gehoord te hebben, dat gij ziek waart, Mr. Perry. Gij ziet er inderdaad nog bleek uit. Hebt gij wel verstandig gedaan nu reeds uit te gaan.

— Ik weet niet of het verstandig is, mylord, maar ik las vanochtend de tragische afloop en toen ben ik dadelijk hierheen gegaan, want Bernard was een goed vriend van mij...

— Zoals Grace een goede vriendin van u is, liet Raffles er op volgen. Ik kan mij zeer goed voorstellen, hoe uw gedachtengang is geweest.

— Ik behoef u niet te zeggen, mylord, hoe verheugd ik was, toen ik van miss Palmer vernam, dat mijn vriend niet dood is.

— Hoe heeft Bernard de nacht doorgebracht, mylord, vroeg Grace.

— Zo goed als het wel kon, miss. Hij is nog wel niet bij kennis, maar de hartslag neemt geleidelijk toe en de dodelijke bleekheid is verdwenen. Ik hoop, dat hij in staat zal zijn, binnen een paar dagen enkele woorden te spreken.

Hij wendde zich nu tot de jonge pianist en zei:

— Eerlijk gezegd, wilde ik u spreken Mr. Perry.

— Mij? vroeg de jongeman met enige verbazing.

— Ja, ik zou u gaarne een paar vragen willen stellen, in verband met de moordanslag op uw vriend.

— Dan zal ik mijn best doen er op te antwoorden, mylord, hernam Perry. Grace heeft mij zo juist alles verteld wat zij wist en gij kunt u wel voorstel-

len, dat het mij niet weinig verontrust heeft, dat het op mij gemunt was en dat ik eigenlijk als slachtoffer had moeten vallen door die aanslag.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, zei Raffles. Ik zal beginnen met u dezelfde vraag te stellen, welke ik gisteren aan de zuster van uw vriend stelde: hebt gij persoonlijk vijanden?

Perry schudde ontkennend het hoofd en antwoordde:

— Natuurlijk zijn er misschien wel personen, die mij niet graag mogen lijden, maar ik geloof niet, dat ik uitgesproken vijanden heb en zeker geen, die mij zodanig haten, dat zij mij naar het leven zouden staan, want dit is geen daad in drift gepleegd, maar een poging tot moord met voorbedachte rade.

— Men heeft mij verteld, dat gij geruime tijd in Amerika vertoefd hebt en daarvan pas een jaar geleden zijt teruggekeerd. Hoe lang zijt gij daar ongeveer geweest?

— Een jaar of acht.

— Alleen?

— Alleen.

— Ik schat u op een jaar of vijftwintig, gij moet dus reeds op uw zeventiende of achttiende jaar vertrokken zijn.

— Dat is inderdaad het geval, mylord.

Raffles vroeg niet verder. Er was iets in de stem van de jongeman, dat hem opviel.

Het was alsof de pianist met tegenzin antwoordde op de vragen, welke hem gesteld werden.

Raffles was er echter de man niet naar om een zaak zo spoedig te laten varen, en dus ging hij voort:

— Gij hebt daarginds uw brood verdiend met pianospelen, nietwaar?

— Ja, mylord.

— Er is met bijzonder veel lof gesproken over uw talent. Men acht u zelfs in staat concerten te geven. Is het onbescheiden, als ik vraag, waarom gij dat nooit gedaan hebt?

Perry zweeg en scheen te aarzelen met zijn antwoord.

Toen kwam er langzaam uit:

— Ik trad liever niet in het openbaar op, mylord, maar de reden daartoe zou ik liever verzwijgen.

— Daartoe hebt gij natuurlijk het volste recht Mr. Perry, maar ik zou er u toch op willen wijzen, dat daardoor het onderzoek naar de moordenaar wel eens zou kunnen worden bemoeilijkt.

Tot verwondering van Raffles wierp Perry een schuwe blik in de richting van Grace Palmer en antwoordde toen:

— Als gij het beslist noodzakelijk acht, om het te weten, mylord, dan zal ik het u mededeelen. Maar het valt mij zwaar, want dan zal blijken, dat ik... onwaarheid gesproken heb.

— Wat zeg je daar, Jack? riep Grace uit, terwijl zij de handen ineensloeg en met een angstig gezicht op hem toetrad.

Zou jij ons bedrogen hebben? Dat kan toch niet... daartoe acht ik je niet in staat.

— En toch is het zo, meisje, hernam Jack met een trieste glimlach. Misschien ... en dat hoop ik, vindt je het niet zo erg; ik heb alleen mijn ware naam verzwegen, en ik hoopte dat ik die nooit zou behoeven te noemen.

Alle drie keken hem verbaasd aan en in de stilte, die nu volgde, vielen de woorden:

— Mijn naam is niet Jack Perry, ik ben Lord Douglas Sundringham en ik ben de vijfde hertog van Bedford.

HOOFDSTUK VI

WIE WAS DE BEZOEKER VAN DE CHAMBRE SEPARÉE?

Er viel een stilte, veroorzaakt door stomme verbazing na deze door niemand verwachte mededeling.

De eerste, die sprak was Grace Palmer.

Zij legde de hand op de schouder van de jongeman, keek hem diep in de ogen en zei:

— Dat had je niet voor mij mogen verzwijgen, Jack, want zo zal ik je altijd blijven noemen. Wij behoeven er nu immers geen geheim meer van te maken, Lord Aberdeen zal wel begrepen hebben, wat wij voor elkaar zijn.

— Het had eigenlijk nooit bekend moeten worden, meisje, zei Jack, terwijl hij Grace liefkozend over 't haar streek. Ik ben je een nadere toelichting verschuldigd, maar ik zal kort zijn, want het is een treurige geschiedenis. Acht jaar geleden woonde ik nog op het kasteel van mijn vader bij Bedford. Ik was gelukkig, ik genoot van mijn jeugd en voorzag niet, wat het noodlot voor mij

beschikt had. Misschien was ik in die tijd wat lichtzinnig. Er werd destijds nogal eens hazard gespeeld en ik deed altijd mee. Op een avond verloor één van onze vrienden, die niet ver weg woonde, veel geld, in die dagen een fortuin. Ik daarentegen won keer op keer. En toen, toen gebeurde er iets heel ergs, de verliezer beweerde dat ik vals gespeeld had; zij grepen mij vast en een ander haalde een paar gemerkte kaarten uit mijn zak. Mijn vader kwam juist binnen toen hij het stemmenrumoer hoorde, en toen volgde er een afschuwelijk toneel.

De jongeman had zich op een stoel laten vallen en had de handen voor het gelaat geslagen.

Toen hij eindelijk voort kon gaan, zei hij:

— Mijn vader joeg mij het huis uit. Ik was hevig gekrenkt, en te trots om mij te verdedigen; er vielen harde woor-

den, en diezelfde nacht nog verliet ik het huis, zonder zelfs mijn moeder vaarwel te hebben kunnen zeggen. Mijn vader was een edelman van de oude stempel en voor hetgeen ik gedaan had, bestond, naar hij meende geen vergiffenis. Ik vertrok naar Amerika en kwam daar berooid aan. Ik heb er mij doorgeslagen en een jaar geleden trok ik, verteerd door nostalgie, naar Engeland terug; Amerika is geen land voor mij.

Met tranen in de ogen kwam Grace Palmer naast hem staan en legde haar arm om zijn hals.

— Wat zal ik je dan veel te vergoeden hebben, lieve jongen, zei zij met bevende stem. Hoe konden zij in 's hemelsnaam zo iets van je denken?

— De schijn was tegen mij, Grace. Misschien, als ik in de plaats van mijn vader was geweest...

— Ik meen mij iets van die zaak te herinneren, mylord, zei Raffles. Ik woonde destijds niet ver van Bedford af. Hebt gij later er nooit over nagedacht wie u die ellendige streek zou kunnen hebben gespeeld?

— Ik heb er natuurlijk vaak over nagedacht, mylord, antwoordde de jongeman, maar hoe ik ook zocht in mijn herinnering, ik kon mij niemand voor de geest halen, die in staat geweest zou zijn, alleen uit vijandschap een dergelijke laffe streek uit te halen.

— Zijt gij de enige zoon van uw ouders?

— Ja, mylord, ik had geen zusters of broers.

— Als gij ontferd wordt, wie treedt dan in uw rechten?

— Mijn neef, Henry Greenwood, antwoordde Jack.

— Was die aanwezig op die noodlottige avond?

— Ja, hij zat aan ons speeltafeltje, antwoordde Jack. Plotseling sprong hij op en werd vuurrood en daarna doodsbleek.

— Mijn hemel, mylord, welke vermoedens hebt gij door die weinige woorden in mij opgewekt. Ik zie nu alles weer voor mijn geestesoog, wat er gebeurde. Hij draaide voortdurend om mij heen,

en sprak een paar keer afzonderlijk met Richard Higden.

— Wie was dat?

— Dat was de man, die zo veel had verloren.

— Zo... zo, dat is alles heel merkwaardig, vindt gij ook niet, hernam Raffles. Hebt gij nooit samenhang gezocht tussen dit alles?

— Neen, mylord. Ik moet eerlijk zeggen dat gij nu pas mijn argwaan hebt opgewekt.

— Dat komt misschien, omdat ik wat meer ervaring heb dan gij, en waarschijnlijk meer mensenkennis, zei Raffles. Vertel mij eens, is het mogelijk, dat uw terugkeer bekend is geworden?

— Dat is best mogelijk, mylord. Ik herinner mij ook, dat ik een paar maanden geleden hier in Londen enige oude clubvrienden ben tegengekomen. Zij zagen mij, dat weet ik zeker, maar zij keken direct een andere kant uit en deden alsof zij mij niet zagen. Ik van mijn kant verlangde er ook niet naar de kennis weer aan te knopen. Ik was Jack Perry geworden en dat wilde ik blijven.

— Kunt gij mij uitduiden hoe die Greenwood er uit ziet?

— Hij is lang, tamelijk mager, met een gladgeschoren gezicht en dun, rossig haar, dat hij toen al aan het verliezen was, het is dus heel goed mogelijk, dat hij nu geheel of gedeeltelijk kaal is. Hij heeft lichtgrijze ogen, die een weinig dicht bij elkaar staan en aan zijn gezicht een typische loense uitdrukking geven. Hij heeft een grote neus en zijn oren zijn ook niet van de kleinste; en staan tamelijk ver van het hoofd af.

— Uw beschrijving is heel duidelijk, zei Raffles. Ik zal daar goed gebruik van kunnen maken. Hoe, dat zult gij spoedig vernemen. Hebt gij nu misschien tijd en gelegenheid mijnheer Brand en mij even naar het Olympia Theater te vergezellen?

Sundringham raadpleegde zijn horloge en antwoordde:

— Ik heb nog twee dagen vrij, mylord, en om de waarheid te zeggen, voel ik mij nog niet helemaal fit. Ik was eigenlijk van plan, met Grace, haar moe-

der weg te brengen naar het sanatorium, dat gij haar hebt opgegeven, maar natuurlijk ben ik dadelijk tot uw dienst.

— Mijn wagen staat voor de deur geparkeerd en mevrouw Palmer wordt pas vanmiddag gehaald. Daaromtrent behoeft gij u dus geen zorg te maken.

Hij greep de hand van de jongeman en ging voort:

— Als dit alles achter de rug is, Jack, zullen wij eens een hartig woordje met uw vader gaan spreken. Neen, val mij niet in de rede, of tracht mij niet tot andere gedachten te brengen. Gij zijt trots en wil natuurlijk niet de eerste zijn, maar die overweging kan voor mij niet gelden. Ik vermoed, dat er een laaghartig komplot is gesmeed, waarin ook die Richard Higden betrokken is, van wie ik destijds al niet veel goeds heb vernomen, en ik zal niet rusten voor ik de samenzweerders heb ontmaskerd. Kleed u nu spoedig aan en ga mee.

Jack greep jas en hoed en zei:

— Ik ben tot uw dienst, mylord.

— Wij nemen uw vriend mee, miss Grace, zei Raffles, terwijl hij het jonge meisje de hand toestak, maar wij beloven u, dat wij u niet lang van zijn gezelschap zullen beroven.

De drie mannen namen nu afscheid, gingen de trap af en toen zij bij de voordeur stonden, wilde Jack deze reeds openen, toen Raffles hem terughield met de woorden:

— Een ogenblik. Laat mij dat liever doen. Ik wil liever eerst eens de omgeving verkennen en kijken of er niet een lange man met rossig haar, lichtgrijze ogen en een lange nek in de buurt is.

— Wat? riep Jack verschrikt uit. Gij denkt dus, dat Greenwood het nog altijd op mij voorzien heeft?

— Wel, mijn beste Jack, hij heeft u gisteren een vergiftigde kogel in de hersens willen schieten, antwoordde Raffles op besliste toon.

De jongeman moest steun zoeken tegen de muur, zozeer hadden deze woorden hem aangegrepen.

Hij staarde Raffles met grote ogen aan en fluisterde met schorre stem:

— Gij beweert dus, dat hij de man was, die gisteravond in het Olympia Theater mijn vriend Bernard zo zwaar gewond heeft?

— In de veronderstelling dat gij het waart, Jack. Ja, daar ben ik vast van overtuigd, antwoordde Raffles. Gij zult zeggen, dat ik daarvoor geen bewijzen heb, maar ik herhaal, wat ik zoëven heb gezegd. Alles wijst naar uw neef. Gij staat hem in de weg. Hij dacht, dat hij u voorgoed kwijt was, maar toen gij een jaar geleden teruggekeerd zijt, is hem dat een paar maanden geleden medegedeeld door uw vroegere vrienden, die u gezien hebben. Hij vreesde dat er wellicht nog een verzoening tot stand zou kunnen worden gebracht tussen u en uw vader, en dat kwam niet in zijn kraam te pas.

Raffles opende de deur, keek om zich heen en wenkte toen de anderen hem naar de wachtende auto te volgen.

— De weg is veilig, zei hij. Maar ik zou u wel dringend de raad willen geven, u in acht te nemen, tot wij de man in handen hebben. Ik geloof, dat wij hier te doen hebben met iemand, die tot alles in staat is als hij zijn belangen bedreigd ziet.

De drie heren stapten in, en de auto reed, nadat Raffles op zachte toon een paar woorden met Henderson gewisseld had, weer naar het theater terug.

De portier stond op zijn post, en zei, zodra Raffles was uitgestapt en in het bereik van zijn stem was:

— Als mylord nu de kelners soms wil ondervragen, er zijn er zoëven drie binnengekomen.

— Bedankt voor de mededeling, portier, zei Raffles, een geldstuk drukkend in de hand van de deurbewaarder.

Een ogenblik later stonden de drie mannen tegenover de gerant, die niet weinig verbaasd was, Lord Aberdeen zo vroeg in zijn etablissement aan te treffen.

Hij werd met enkele woorden op de hoogte gesteld en de kelners werden gehaald.

Het toeval wilde, dat er juist één onder hen was, die de avond tevoren had

bediend op de gaanderij, waarop de *chambres séparées* uitkomen.

Raffles nam de man dadelijk terzijde, en vroeg hem, terwijl weer een geldstuk zijn woorden kracht bijzette:

— Gij kunt u zeker wel herinneren, hoe de heer er uitzag, die gisteravond omstreeks negen uur in de eerste kamer van het toneel af gerekend, plaats nam, en daar niet langer dan een half uur of korter is gebleven?

De kelner dacht slechts even na en antwoordde toen:

— Ja zeker, mylord. Het was een lange heer met een smal gezicht en lichtgrijze ogen. Hij had een lange, spitse puntbaard...

— Iets dergelijks vermoedde ik wel, mompelde Raffles voor zich heen.

Daarna vervolgde hij luid, terwijl hij zich opnieuw tot de kelner wendde:

— Heeft die man nog iets tot u gezegd?

— Hij zei, dat hij een dame verwachtte en dat ik hem maar vast een fles champagne moest brengen. Toen hij vertrokken was, vond ik die fles nog bijna geheel gevuld. Hij had alleen het glas uitgedronken, dat ik voor hem had ingeschonken. Hij is hier zeker niet langer dan twintig minuten geweest en toen vertrok hij weer, zeggende, dat zijn dame hem waarschijnlijk in de steek had gelaten.

Raffles keek Jack, die vol aandacht had geluisterd, veelbetekenend aan en zei fluisterend:

— Er valt nu niet meer aan te twijfelen, dunkt mij. Het staat als een paal boven water, dat die man uw neef was, en wij hebben nu niets anders te doen dan hem op te sporen en in zijn kraag te vatten.

HOOFDSTUK VII

VERGELDING

Het was nu omstreeks halftwee en het drietal besloot daarom in het restaurant van Olympia de lunch te gebruiken.

Terwijl zij zich een voortreffelijk bereide schotel, goed lieten smaken, vroeg Raffles:

— Kent gij het adres van uw neef Greenwood?

— Neen, mylord! maar ik weet wel, waar zijn vriend Richard Higden woont.

— Dan zullen wij maar eens beginnen met daarheen te gaan, misschien is hij daar wel, meende Raffles, en anders moet die man ons maar zijn adres verschaffen.

— En als hij dat weigert, mylord? vroeg Jack.

— O, hij zal wel verstandiger zijn, meende Raffles schouderophalend. Hij moet begrijpen, dat ik hem zou dwingen, als hij weigerde.

Jack keek Raffles onderzoekend aan en zag op diens gelaat de bevestiging van zijn woorden.

Nadat de lunch was gebruikt, stonden de drie mannen op, om zich naar de auto te begeven, welke Henderson, had voorgereden.

Jack gaf hem het adres op van Higden en Raffles voegde hier aan toe:

— Stop maar een meter of vijftig voor het huis, James, het is niet nodig, dat de auto gezien wordt.

Allen stapten in en Henderson reed naar een brede straat in het noorden van de stad, waar hij de straatnummers volgde en zowat in het midden van de straat stopte.

De wagen stond nog nauwelijks stil, of Jack greep Raffles met een onwillekeurig gebaar bij de arm en zei:

— Daar komt Greenwood juist het huis van Higden uit. Kijk, hij stapt in die kleine auto, die voor de deur staat.

Een heer van meer dan middelmatige lengte, met een smal, glad geschoren gezicht, was uit een groot huis gekomen en ging achter het stuurwiel van een daar geparkeerde tweepersoons auto zitten.

Raffles had onmiddellijk zijn besluit genomen.

— Volg die auto, James, zei hij, zich tot Henderson wendend, maar zorg, dat de inzittende ons niet te zien krijgt.

De kleine auto reed weg, maar Henderson zorgde er voor, dat de afstand niet kleiner werd, welke de beide wagens scheidde.

De rit duurde nauwelijks tien minuten, Henry Greenwood stapte uit, en ging een huis binnen.

— Komt mee, lui, zei Raffles.

Hijzelf gaf het voorbeeld en liep naar het huis met een snelheid, die onder andere omstandigheden zeker niet zou hebben nagelaten, de verwondering te wekken van Jack.

De deur was al gesloten, maar Raffles belde aan en even later werd deze geopend door een huisknecht.

— Wij zouden gaarne even uw meester willen spreken, vriend, zei Raffles, terwijl hij binnentrad gevolgd door Jack en Brand.

— Ik zal vragen, of mijnheer u ontvangen kan. Uw naam?

— Lord William Aberdeen. Zeg, dat ik mijnheer kom spreken over... een dringend geval.

De bediende keek Raffles verwonderd aan, maar ging toch de trap op om het bezoek aan te kondigen.

Raffles had de twee anderen een snelle wenk gegeven en volgden nu de bediende op de voet.

Deze bleef staan voor een deur op de eerste verdieping en klopte aan, maar Raffles duwde hem eenvoudig terzijde, opende de deur en ging naar binnen, gevolgd door Brand en Jack.

Bij een groot schrijfbureau, met de rug naar de deur, stond Henry Greenwood, bezig met het lezen der adressen van een aantal brieven.

Hij wendde het hoofd om met een ongeduldig gebaar, en wilde iets zeggen, maar bleef steken en staarde naar Jack alsof hij een spookverschijning voor zich zag.

Toen was hij met een kreet van woede bij zijn schrijftafel en rukte een lade open.

Voor hij echter de revolver had kunnen grijpen, die daarin lag, was Raffles naast hem en greep zijn beide armen als in een ijzeren schroef, trok hem van het bureau weg en wierp hem onzacht in een leunstoel neer.

— Blijf daar zitten en verroer je niet of ik neem andere maatregelen, zei hij.

Mijnheer Brand, wees zo goed naar de dichtstbijzijnde politiepost te bellen. Zij moeten een of twee inspecteurs zenden met een paar agenten.

Op dat ogenblik kwam de bediende, die versuft van verbazing op de drempel was blijven staan, het vertrek binnen en riep op verontwaardigde toon:

— Wat heeft dat alles te betekenen, heren? Schaamt gij u niet, om zo tegen mijn meester op te treden.

— Er is geen reden om ons te schamen, waarde vriend, antwoordde Raffles. Ben je al lang in dienst bij deze ... hm... meneer?

— Bijna een jaar, mijnheer.

— Nu, dan heb je bijna een jaar geëindigd bij de grootste schurk, die hier in Londen op twee benen rondloopt, zei Raffles kortaf. Verdwijnt nu maar, want je aanwezigheid is hier niet langer gewenst, maar blijf een beetje in de buurt, want aanstonds komt de politie en die zal je wel een paar vragen willen stellen.

Bleek en geheel overstuurd verliet de bediende het vertrek om aan de butler te vertellen, wat hem wedervaren was.

Brand had inmiddels getelefoneerd terwijl Greenwood doodsbleek en stom in zijn stoel was blijven zitten, scherp bewaakt door Raffles, die hem geen ogenblik uit het oog verloor.

Het duurde slechts tien minuten, voor de politie kwam opdagen en in al die tijd werd er geen woord gesproken.

Twee inspecteurs traden binnen, terwijl twee agenten in de gang bleven wachten.

Eén der politiebeampten, die Lord Aberdeen van uiterlijk kende, trad op hem toe en vroeg verwonderd:

— Hebt gij ons opgebeld, mylord? Wat is hier te doen?

— Ik verzoek u die man daar in arrest te nemen, ik beschuldig hem van poging tot moord op... de pianist van het Olympia Theater.

— Op Bernard Palmer? riep de inspecteur op ongelovige toon.

— Ja. Hij is het slachtoffer geworden, inspecteur, maar het was op deze jongeman bedoeld. Houd hem vast op mijn verantwoording, maar kijk eerst eens in dat wandkastje daar, dat ziet er mij een weinig verdacht uit.

De inspecteur trad op het kastje toe, opende het deurtje en het eerste wat hij in handen kreeg was een voortreffelijk nagemaakte puntbaard.

— Gij ziet wel, dat ik het niet zover mis had, ging Raffles voort. Gij hebt nu nog slechts de keizer te ondervragen, die de zes chambres séparées aan de linkerkant van het toneel in het Olympia Theater bedient, en verder zullen de bedienden hier in huis u wel een en ander kunnen mededelen, omtrent de uren, waarop hun meester afwezig was. En zoek dan ook eens naar een windbuks of een luchtpistool.

De twee inspecteurs, die van de gehele zaak blijkbaar nog niets begrepen, daar zij nog steeds in de mening verkeerden, dat Palmer het slachtoffer was geworden van een hartaanval, begrepen wel uit de toon van Lord Aberdeen, dat hij heel wat meer van de zaak afwist, dan de politie.

Daarom begonnen zij met grote ijver het gehele huis te doorzoeken, terwijl Greenwood Raffles met een blik van machteloze haat en woede aankeek, goed bewaakt door de twee agenten, die op een wenk van een der inspecteurs waren binnengekomen.

Teen de inspecteurs met het wapen binnentraden, toonde hun gelaat de grootste verbazing.

— Wilt gij zeggen, mylord, dat deze man Palmer heeft gedood door middel van dit ding?

— Ja, hij gebruikte een vergiftigd projectiel, antwoordde Raffles kortaf. Laat ik u vooraf zeggen, dat Palmer niet dood is, maar in mijn huis wordt verpleegd en dat hij over een dag of drie wel in staat zal zijn, zijn getuigenis bij die van de anderen te voegen.

— Dat is kras, mompelde één der inspecteurs, terwijl hij Raffles vol bewondering aankeek.

De bewijzen voor de schuld van Greenwood waren thans voldoende, om hen niet te doen aarzelen hem mee te nemen.

Geboeid werd de man naar een auto geleid, waarmede de politiebeampten gekomen waren.

Jack was zodanig door dit voorval aangegrepen, dat hij niet in staat was geweest, een enkel woord uit te brengen, maar nu snelde hij op Raffles toe, greep zijn handen en riep uit:

— Dit alles hebben wij aan u te danken, mylord.

— Wij zijn nog niet, waar wij wezen moeten, Jack, zei Raffles glimlachend. Wat ik gedaan heb, was niet anders dan vanzelfsprekend. Maar nu direct naar Higden, hij moet opbiechten, wat er acht jaar geleden gebeurd is. Ik zal hem daartoe weten te dwingen, maar daarbij zijt gij niet nodig, Jack. Ga maar rustig naar uw kamer of naar een huis dat ik niet nader behoef aan te duiden, waar gij waarschijnlijk zeer welkom zult zijn, en wacht daar het resultaat van mijn bemoeiingen af. A propos, uw ouders wonen toch nog altijd in Bedford?

— Nog altijd, mylord, antwoordde Jack met bevende stem.

— Dan hoop ik u reeds vanavond goede tijding te kunnen brengen.

Een half uur later was Raffles in het bezit van een geschreven bekentenis van Richard Higden, waarin deze verklaarde, dat hij acht jaren geleden met zijn vriend Greenwood een komplot had gesmeed, om Douglas Sundringham onmogelijk te maken, zodat Greenwood zijn plaats zou kunnen innemen als erfgenaam van de landgoederen en het fortuin van Bedford.

Nog eens een half uur later bevond dit heerschap zich gepakt en gezakt op weg naar Portsmouth, om zich daar in te schepen op een boot naar Amerika.

Raffles toog met zijn geschreven bekentenis naar Bedford en had op het kasteel een langdurig onderhoud met de oude Lord Bedford, dat tot zijn volkomen bevrediging verliep.

Diezelfde avond kon hij het volgende telegram verzenden aan de gelukkige Jack:

« Beste Jack,

» Uw ouders verwachten u met ongeduld. Kom met de eerste de beste gele-

genheid hierheen, maar kom niet alleen, breng het lieve meisje mee, waaraan gij uw hart verpand hebt, en dat uw toestand gedurende het laatste jaar zozeer heeft verlicht.

» Ik heb uw ouders onder het oog gebracht dat zij u waarlijk wel een vergoeding schuldig zijn en zullen er nu niet het minste bezwaar tegen hebben, als gij hun als schoondochter een meisje voorstelt, dat gij lief hebt en uw liefde volkomen waardig is. Ik wens u veel geluk op uw verdere levenswijze en ben en blijf steeds

Uw toegeneegen William Aberdeen. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Misdadige liefde

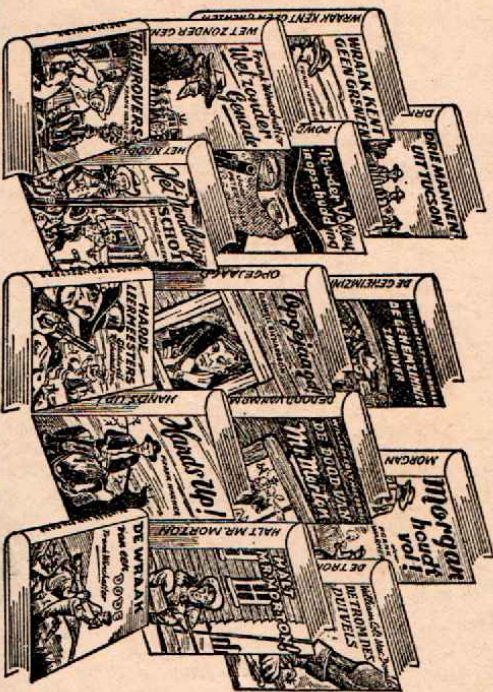

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE ONSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Markham
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Half, Mr. Morton } William Calt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Markham
13. De geheimzinnige zwerfver door William Calt MacDonald
14. Morgan houdt vel door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Calt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog heden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembouurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007